

MURAT GÜLSOY

TANRI BENİ
GÖRÜYOR MU?

ÖYKÜ

❤
CAN

3.
BASKI

MURAT GÜLSOY
TANRI BENİ
GÖRÜYOR MU?

© 2010, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2010

3. basım: Temmuz 2012

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. 2 NF 4-8, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 19039

ISBN 978-975-07-1237-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

MURAT GÜLSOY
TANRI BENİ
GÖRÜYOR MU?

ÖYKÜ

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği, 2002

Binbir Gece Mektupları, 2003

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 yılı Sait Faik Hikâye Armağanı'nı ve *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 yılı Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. *Bu Kitabı Çalın*, Almanya'da *Stehlen Sie dieses Buch* adıyla yayımlandı. *İstanbul'da Bir Merhamet Haftası* birçok dile çevrildi. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

www.muratgulsoy.com
muratgulsoy.wordpress.com

Süreyya Ada ve Yusuf Ali'ye

İçindekiler

74 MERCEDES

Bir sabah kalktım ve arabamı park ettiğim yerde bulamadım. Daha doğrusu park ettiğimi sandığım yerde değildi. Lojmanın yan sokağındaydı. Bazen geciktiğimde lojmanın parkında yer bulamıyorum. O zaman da yan sokağa park etmek zorunda kalıyorum. Orası hiçbir zaman ilk tercihim olmuyor, çünkü karanlık bir sokak ve sık sık arabalar oto-teyp hırsızları tarafından talan ediliyor. Gerçi benim 74 model Mercedes'imın oto-teybi hiçbir hırsızın doğrudan ilgi alanına giremez, bunun farkındayım ama yine de bilinçsiz ya da işe yeni başlamış bir hırsız çırağının aptalca bir girişimiyle arabama zarar gelmesini istemiyorum. Çünkü her ne kadar hurda sınıfına girse de bu arabanın parçaları hâlâ benim için çok pahalı. Otopazarından alırken Selim'in uyarılarını dinlemedim, ille de 74 Mercedes diye tutturdum.

İlkgençliğimin en havalı arabası olması bir yana Arzu'yla ilgili bir nesneydi benim için Mercedes. Başını arkaya dayamış hüznle dışarı bakarken hatırlıyorum Arzu'yu. Benden iki yaş büyüktü. O yıllarda iki yaş bizi başka çağların insanları yapmaya yetiyordu. Ben üçe gidiyordum, o ilkokulu bitirmek üzereydi. Oysa aramızdaki asıl fark sınıfsaldı. Daha sonraki yıllarda da bunu

asla itiraf etmedim kendime. Tüm küçük burjuva gençleri gibi kendimi sınıfsız hissettiğim için olabilirdi bunun nedeni. Ya da zaten iki kocaman yıl vardı Arzu'yla aramızda, bir de sınıf farkı iyiden iyiye uzaklaştırırdı bizi. Bilemiyorum. Zaten bende birçok şey gibi sınıf bilinci, daha doğrusu sınıf farkındalığı çok geç gelişti. Sağda solda alık alık dolanırken bir de baktım kırk yaşında beyaz yakalı dar gelirli bir küçük burjuva olmuşum.

Elimdeki parayla alınabilecek modellerin neler olabileceğini Selim'e sorduğumda önüme serdiği seçeneklerin hiçbiri beni tatmin etmemişti. Ne söylese burun kıvırıyordum. İş bilmezliğime, paranın alım gücünün farkında olmayan hayalci hallerime sinirlenip "Ne almak istiyorsun, sen söyle o zaman" dediğinde "Mercedes" dedim. Güldü. Sonra da "tabii neden daha önce aklıma gelmedi ki" diye dalga geçti. Ciddi olduğumu fark edince de "Bu parayla ancak bir Mercedes hurdası alabilirsin" dedi. Aslında ona söyletmek istiyordum. Benim hayallerimdeki araba belliydi. 74 Model, fıstık yeşili bir Mercedes. Otopazarlarını haftalarca gezdikten sonra bulduk onu. Beni bekliyordu. Selim neden bu kadar heyecanlandığımı anlamamıştı. Ona açıklamaya çalışmadım. Belki de hayatımda ilk kez, hayalini kurduğum bir şeyin tamı tamına aynısına kavuşmuştum işte. Tanrısal bir işaret gibi duruyordu otopazarın ücra bir köşesinde. Çoktan gözden düşmüş Nova'lar, yaşlandığını bir türlü kabullenmeyen spor BMW'ler, aradan zaman geçmemiş gibi alık alık sırtan Murat 124'lerin arasında beni bekliyordu.

Belki de yirmi yıldır çalışıyorum. Hiçbir zaman ciddi bir geçim sıkıntısı çekmedim. Ama ne bir ev satın alabildim, ne de bankada geleceğimi garanti altına alacak bir hesabım var. Hep günü güne yaşadım. Paraya

önem vermenin ayıp olduğuna inanmıştım ilkgençliğimde. Başka birçok şeye daha inanmıştım. İnsan gençken inanacak o kadar çok şey buluyor ki. Zaman geçtikçe tüm bunlar azalıyor... dostlar, arkadaşlar azalıyor, insanın başındaki saçlar azalıyor, aklından geçenler azalıyor. Lojmanın parkındaki fıstık yeşili Mercedes'ime bakarak kahvemi yudumlarken bu tür şeyler düşünür olmuştum. Bir de Arzu'yu tabii. Çocuk zihnimin kaydetmiş olduğu görüntüsü çoktan yok olmuştu, bunu kendime itiraf etmeden hayal ediyordum. Kırmızı uzun paltosunu, büyük kahverengi gözlerini, uzun dalgalı saçlarını... Elimden geleni yapıyordum bu hayali yaşatmak için. Mercedes park yerinde öyle bir edayla duruyordu ki... İfade edilmesi güç bir varoluş. Hem o, hem değil. Ona bakan gözler hem şimdiki bana aitti hem de otuz yıl önceki bana...

Böyle akıp gidecekti yaşam. Ben çok da uzak olmayan işime Mercedes'imle gidip gelecek, belki de bir süre sonra ilk arızalar başladığında beni sürüklediği geçmiş hayallerini bir kenara bırakıp Selim'i arayacaktım. Pişman olacaktım. O da bana bu tür arabaları elden çıkarmanın onları bulmaktan daha da zor olduğunu anlatacaktı. Ama hayır öyle olmadı.

Son zamanlarda her şeyi unuttur olmuştum. Bazen evin içinde dört dönüyordum. Koyduğum yeri bulamıyor, ararken neyi aradığımı unutuyor, canım sıkılıyor hatta bir şey aradığımı ve unuttuğumu da unutuyor, tamamen başka bir zaman diliminden devam ediyordum gündelik yaşantıma. Bu yaşadıklarımı arkadaşlarıma anlattığımda pek ciddiye almıyorlardı. Gerçi ben de önemli bir şey gibi sunmuyordum onlara. Konuşma konularının içeriği kadar sunumları da önemlidir tabii. Genelde hava-

dan sudan konuşurken aralara sıkıştırıyordum. Bugünlerde bir unutkanlık başladı bende, diyordum; boş ver canım, yoğun iş temposundandır, demelerini bekliyordum sonra... söylüyorlardı. Rahatlıyordum. İnsan duymak istediklerini söyletmek konusunda uzmanlaşıyor zamanla. Unutkanlıklarımın artışı ile geçmiş günleri düşünmeye dalmam arasında belki de bir bağlantı vardı. Olabilirdi. Öğlen ne yediğini hatırlamayan büyükbabam asırlar önceki çocukluğunu dün gibi canlı renklerle anlatırdı. Öyle olurmuş. Yaşlandıkça çocukluğunu hatırlarmış insan. Önce gençlik, sonra çocukluk anıları... Ardından da tüm dişler döküldükten sonra yüz yaşında yeniden bebeklik devri. Belki de gerçekten bebekliğin o sözsüz zamanlarına döndüğümüz için konuşma yetilerimizi de yitiriyoruz. Kanıtısa: insanın doksandan sonra çıkarmaya başladığı süt dişleri... Yaşam denilen gizemin döngüsel olduğuna bir işaret derdim eskiden olsa. Eskiden... Yani yaşama dair her şeyin bir düşünce deneyi olduğunu sandığım, gerçekliği henüz bedenimde hissetmediğim zamanlar.

Arabayı park ettiğim yerde bulamadığımda ilk aklıma gelen şey bunamaya başlamış olabileceğim değildi. Yan sokağın alçak hırsızlarının marifeti olduğunu düşünmüştüm. Tam polisi arayacaktım ki arabamın sevimli yeşil sırtını fark ettim. Simitçinin ardındaydı. Önce başka bir araba olabileceğini düşünerek temkinli adımlarla yaklaştım, plaka falan her şey tamamı. Benim 74 Mercedes'imdi. Zaten bu renk ve modelde civarda ikinci bir arabanın varlığı gerçek bir mucize olurdu. Gidip bindim. Koltuğa oturdüğümde dün akşamı hatırlamaya çalıştım. En son bu şekilde oturuyor olmalıydım. Bu açıdan görmüş olmalıydım sokağı. Hiç böyle bir an hatırlamıyordum. Hatta sokağın bu köşesine daha önce hiç park etmiş olduğumu sanmıyordum. Dün –artık ne kadar ger-

çek bir dünse bu– saat yedi gibi lojmana gelmiş, doğruca heykelin önündeki boşluğa park etmişim. Hatta bir ara acaba arabanın yönünü değiştirsem ertesi sabah daha mı kolay olur diye düşündüğümü hatırlıyordum. Ama işte hepsi yanlıştı. Yanlış olduğuna göre, dün olarak hatırladığım her şey bir başka güne ait serseri anılardı.

Arabam çalınmamış olduğu için kafa karışıklığının neden olduğu tedirginlik kolayca yok oldu. Belki de bu olayı da bir süre sonra tamamen unutacaktım. Ama üç gün sonra aynı olay tekrarlanınca...

Sabah, aklım işyerindeki sorunlarla meşguldü. Çetrefil bir projenin savunulmasının ayrıntılarını ve ekibimizin eksiklerinin bu savunma sırasında hissettirilmemesi için izlenecek yolları ölçüp biçiyordum. İş hayatından öğrendiğim, hiçbir işin zamanında ve eksiksiz bitmeyeceğiydi. Önüme baka baka yürüyordum. Arabamın olduğu yöne doğru. Kontak anahtarını parmaklarım otomatik olarak uygun konuma getirmişti. Ama o da ne? Arabamın olması gereken yerde başka bir araba duruyordu. Kırmızı bir Volvo. İnanılmaz ama gerçek. Bunun ikinci bir kriz olduğuna karar vererek koşarak lojmanın bahçesini terk ettim. Evet, yan sokakta çöp bidonlarının yanında arabam beni bekliyordu. Simitçiyle göz göze geldik. İşe geciktiğimi düşünmüş olmalıydı. Çökmüştüm. Bunama denilen süreç böyle başlıyordu demek ki. İnsanın yaşam mozaığının parçaları yavaş yavaş dökülüyor, geride çirkin sığa boşlukları kalıyordu. Bu hızla ilerlerse yakında işyerimi de bulamayacak ya da eve geri dönemeyecek, dönssem de adımı hatırlayamayacaktım. İşe vardığımda sinirliydim. Akşama kadar bir yandan işleri halletmeye çalıştım, bir yandan ne yapmam gerektiğine kafa yordum. Belki de hemen doktora gitmeliydim. Kaç kere elim tele-

fona gitti Selim’i aramak için... Bir türlü cesaret edemedim. “Biraz dinlen, çok çalışıyorsun,” diye başlayıp yoğun geçen işgünlerinin gerilimini azaltmak için yuvarladığım bir iki kadeh içkimi bırakmamla noktalanacak bir nasihat silsilesi dinlemeyi gözüm yemiyordu. Belki eczaneye uğrayıp bellek güçlendirici vitamin ya da ona benzer haplardan almalıydım.

Akşam eve döndüğümde park sorunu yaşamadım. Tam arabadan çıkıyordum ki aklıma dâhiyane bir fikir geldi. Hemen ajandamı çıkarıp, boş bir sayfa açtım ve arabayı park ettiğim yeri ayrıntılarıyla yazdım. Planım basitti. Ertesi sabah ajandama bakmadan aklımda kaldığı kadarıyla arabamı park ettiğim yere gidecektim. Eğer arabamı orada bulamazsam ajandamı açıp aldığım nota bakacak, gerçekten park ettiğim yeri hatırlayacak sonra da doğru hastanenin yolunu tutacaktım.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz pencereye koşmak, arabamın park ettiğim yerde durduğunu görmek için dayanılmaz bir istek duydum. Ama kendimi engelledim. Hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı ettim. Hazırlandım. Ağır ağır merdivenlerden indim. Kapıdan çıktım. Akşamsefalarıyla süslenmiş apartman girişini geçtim. Kontak anahtarını çıkardım. Park ettiğim yere doğru yürümeye başladım. Başımı kaldırıp bakmamaya çalışıyordum ancak arabaya yaklaştığımda fıstık yeşili kaporta görüş alanıma kendiliğinden girdi. Bıraktığım yerde duruyordu. Direksiyonun başına geçtiğimde rahat bir nefes aldım. Ajandamı çıkarıp bir gün önce aldığım notun altına “Arabayı buldum” yazdım. Saçma bir nottu. Güldüm.

Gün boyunca bu meseleyi ne kadar düşünmemeye çalışsam da aklıma bir sürü olasılık geliyordu. En sonun-

da, not aldığım için park yerini unutmadığıma, not almanın belleği kuvvetlendirdiğine karar verdim. Bir süre daha bu yöntemi uygulamaya devam edecektim.

Arabamla ilgili yaşadığım bellek sorunu hallolmuşa benziyordu. Her şey yoluna girmiş gibiydi. Yine akşamları, eğer arabam görüş alanımın içindeyse, pencereden ona bakarak çoktan kaybolmuş bir zaman dilimini zihnimde canlandırmaya çalışıyor, o döneme ait bölük pörçük anıları birbirine yapııştırarak anlamlı bir resim yapmaya uğraşıyordum. O tarihte oturduğumuz mahalleyi; apartmanımızın karşısındaki tek katlı evleri; bahçelerindeki vişne, erik ve ceviz ağaçlarını; sokağın iki ucuna kurduğumuz minyatür kaleleri; araba geçtiğinde topu elime alıp bekleyişimi; bahar akşamlarında aniden çıkan bir rüzgârla terli gömüğümün sırtıma yapışmasını; hayalarımın top geldiğinde nereden öğrenmişsem bir ağacın dibine koşup işemeye çalışmamı; yokuşun başındaki merdivene oturup sakızlardan çıkan hayvan kartlarıyla oynadığımız oyunları; ilkokula giden yolun üzerinde sıralanmış seyyar satıcıları; leblebi tozlarını birbirine püskürten oğlanlardan uzak durmaya çalıştığım bir anda sokağın başında beliren fıstık yeşili Mercedes'i fark edişimi... Sonra Arzu'yu... Hep aynı kırmızı paltosuyla, arabanın arka koltuğunda başını geriye yaslayıp uzaklara bakışını... Şimdi kırk yaşında bir adam olarak bu kadarını hatırlayabiliyordum. Yaşlandıkça geçmişini daha iyi hatırlayacak, bu resmin eksik parçaları kendiliğinden tamamlanacaktı. O zaman Arzu'nun yüzü de, aramızda geçip geçmediğini şimdi bilemediğim kimi konuşmalarımız da, o dönem hissettiğim yürek çarpıntılarının şiddeti de benim için bilindir olacaktı. Ne kadar garip bir durum. Geçmişini yeniden ele geçirmek için bugünü feda etmek gerekiyor.

Bu düşüncelerin yarattığı sisli atmosferde geçen birkaç günün sonunda aynı şey yine oldu. Sabah indim ve arabamı park ettiğim yerde bulamadım. Bulduğum yerden kolaylıkla görebiliyordum yan sokakta simitçi ile gazete bayinin arasında bir yerde beni beklediğini. Ajandamı çıkarıp kontrol etmek için arabaya ulaşım, direksiyonun başına geçmeyi bekledim. Bir yandan da hastane yerine özel bir doktora gitmenin daha doğru olacağını, Selim’i ya da Mehmet’i arayım önce onlarla konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Ama ajandayı açtığımda tüm bu düşüncelerimi geçersizleştirecek sözcüklerle karşılaştım. “Lojman park yeri, heykelin 1 m sağı.” Not bu kaddı. Çok açık olan bir şey vardı ki ben doğru hatırlıyordum. Belleğimde bir sorun yoktu. Sorun... Sorun Mercedes’teydi. Bıraktığım yerde durmuyordu. Direksiyonu tutan ellerim terlemeye başladı. Eski radyo-teybin ışıklarının aniden yanarak yetmişlerden bir parça çalması ile bu sahne doruğuna çıkabilirdi. Arabadan inmedim. Çalıştırdım ve işyerinin yolunu tuttum. Bir yandan da bu durumu Selim’e nasıl anlatacağımı kuruyordum. Arabayı park ettiğim yerde bulamayışlarım, ajandama aldığım notlar, geceleri yok olup sabahları ortaya çıkışı... Kurduğum cümleler beni bile ikna etmiyordu, Selim’i nasıl inandırırdım? Belki de emin olmak için biraz daha beklemeliydim. Öyle de yaptım.

Akşama eve yeni bir planla döndüm. Evet, ajandama aldığım notla arabanın ertesi sabahki yeri uyuşmuyordu ama bunun bir sürü açıklaması olabilirdi. Belki ajandama da yanlış not ediyordum. Belki de farkında olmadığım başka bir zihinsel bozukluğum vardı. Bunlar seçenekler olmakla beraber, asıl inandığım arabanın geceleyin park ettiğim yerden kalkıp gittiği, ertesi sabah da geri döndüğüydü. O nedenle geceleyin nöbet tutmaya

karar verdim. Ertesi gün işe gitmeyecek olmam nöbet işini kolaylaştırıcaktı. Marketten bol bol meyve, çerez ve içecek aldım. Arabayı heykelin önündeki boşluğa park ettim. Masayı pencerenin önüne taşıdım. Üzerini de donattım. Beklemeye başladım. Gözümü Mercedes'inden ayırmamaya kararlıyım.

İlk yarım saatin sonunda müthiş yoruludum. Aynı yere bakarak beklemek kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Ama çaresiz beklemeye devam edecektim. Hava iyice karardıktan sonra bekleyiş daha da tuhaf bir hal almaya başladı. İşin kötüsü daha önceleri yaptığım gibi Mercedes'ime bakarak geçmiş güzel günleri de düşünemiyordum. Aklım karmakarışıkta. Metafizik inançlarım olmadığı için bu tuhaf durumun zihnimin bir oyunu olduğuna inanıyordum. Sorun bendeydi. Bu arabayı almaya karar vermemde bile acıklı bir yön vardı. Eski arabalara dair bir merakım yoktu. Hatta bu anlamda hiçbir merakım yoktu. Yaşadığım yere şöyle bir göz atmak bu durumu anlamaya yetiyordu. Ne düzgün bir kitaplık, ne bir müzik arşivi, ne resim, ne fotoğraf, ne de başka bir koleksiyon. Hiçbir şeyi biriktirmeden, sadece işlevsel oldukları için aldığım eşyaların ortasında yani boşlukta yaşayıp gidiyordum. Yalnızlık. Bu eve bir kadın eli değmediği o kadar belliydi ki. Selimlere ya da Mehmetlere gittiğimde beni sarıp sarmalayan sıcak renklerin, sevimli nesnelere hiçbirini burada yoktu. Onların da bekârlık zamanlarını hatırlıyordum. Onlar da benim gibiydiler. Ama işte bir biçimde evlenmişler ve kendilerine bir yuva kurmuşlardı. Yuva. Benim bir yuvam yoktu. Bu düşünce bir süre sonra bana çok gülünç geldi. Yuva. İnsanlardan çok hayvanlar için kullanılmasına alışık olduğum bir kavram. Yuva. Yavrular. Dişi. Sıcaklık. Bunları düşünürken yaslandığım kalorifer bacağıma yakıyordu ama evin içini yine

de soğuk olarak algılıyordum. Bekleyiş uzadıkça morallim bozuluyordu. Üstelik tuvalete gitmem gerekiyordu. Tam filmlerdeki gibi, kısa bir süre nöbet yerini terk edeceğim ve döndüğümde araba yok olmuş olacak diye düşünerek gitmeyi erteliyordum. Neden sonra aklıma geldi. Mutfağa koşarak gittim ve boş bir su şişesini kapıp pencerenin yanına döndüm. Arabam yerindeydi. Her şey planladığım gibi gidiyordu. Su şişesine işedikten sonra kapağını kapattım ve gözümün görmeyeceği bir yere kaldırdım.

Gece yarısı olup da uyku bastırduğında bir ara her şeyden vazgeçmeye karar verdim. Masanın üzerine dağ gibi yığılmış çekirdek, fındık-fıstık kabukları, meyve çöpleri ve boş meyve suyu kutularına bakarak saçmaladığıma ikna oldum. Bu arabayla ne diye uğraşıp duruyordum ki... Madem sorun çıkarıyor, sat gitsin diyordum kendi kendime. Çer çöp içindeki nöbet yerimden kalkıp yatağıma gitmeliydim. Kaloriferin yaydığı ısı azalmış, ortam gerçekten soğumaya başlamıştı. Üstelik su şişesinin kapağı kapalı olmasına rağmen idrar kokusu burun deliklerimi terk etmiyordu. Bir an önce beni yatağa göndermeye niyetli tarafım tüm ikna gücünü kullanıyordu: Nöbet tutup da ne olacak, araba giderse gitsin, ertesi gün dönüyor ya, diyordu. En son aklıma gelen düşünce ajandama bundan sonra kilometre sayacını da not etmek oldu.

Sabaha karşı uyandığımda boynumda şiddetli bir sancı vardı. Koltukta uyumaya alışık değildim. Uyku sersemi yerimden kalktım. Arabamın yerinde olmadığını gördüm. Evet, bunu gayet iyi algıladım ama o kadar uyukum vardı ki... Bu sorunu sonra çözerim diyerek yatağıma gittim.

Öğlene doğru telefonla uyandım. Annem. Ertesi gün yemeğe bekliyorlardı. Uykudan yeni kalkmış olduğumu hissettirmemeye çalışarak konuştum. Telefonu kapatıp oturma odasına geçtiğimde araba meselesini hatırladım. Koşarak pencereye gittim. Araba yerinde duruyordu. Boynumdaki ağrı biraz hafiflemişti. Dün gece... Belki de uyku sersemi yanılmıştım. Belki de gerçekten zihinsel bir sorun başlamıştı bende. Evi ne hale getirmiş olduğumu o sırada fark ettim. Masanın üzeri, koltuğun çevresi çöp içindeydi. Kaloriferin kenarına itişirmiş olduğum pet şişenin içindeki idrarın bir kısmı buharlaşmış, şişenin iç yüzeyinde boncuk boncuk terlemişti. İğrençti. Delilik bu işte, diye söylendim. Arabası kendi kendine gezmeye gitmesin diye pencerenin önünde nöbet bekleyen bir adam. Evi temizledikten sonra Selim'i aradım.

Olup bitenleri anlattıktan sonra Selim'in bana bir doktor önereceğinden emindim. Ama öyle olmadı. Beni şaşırtan bir teklifte bulundu: "Bak ne diyeceğim, bu hafta sonu Seval annesinde, ben pazar sabahı onu almaya gideceğim; istersen bu gece sana geleyim, birlikte nöbet tutarız." Sevinerek kabul ettim. İki kişi olursak bu işi çabucak netleştirebiliriz diye düşündüm. Belki de benimle konuşmak, biraz zaman geçirmek, anlattığım kadar delirmiş olup olmadığımı kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Akşam arabayı her zamanki yere park ettikten sonra kilometre sayacındaki rakamı da not ettik. Ardından iki kişilik nöbet yerimize kurulduk. Bir gece önceki gibi acıklı değildi durum. Tam tersine, uzun zamandır böyle keyifle sohbet etmemiş olduğumuzu söyleyip duruyorduk birbirimize. Neler neler konuşmadık ki... Ben mecburen Arzu meselesini anlattım. Selim'e böyle bir açıklamayı yapmak zorunda hissetmiştim kendimi. Neden

74 model Mercedes diye tutturduğumun bir açıklaması olmalıydı. Hikâyemi dinledikten sonra “Geçmiş güzel gelmeye başladıysa, artık yaşlılığa adım atmışız demektir” dedi. O da İzmir’de geçen çocukluk yıllarını anlattı uzun uzun. Benzerlikler buldukça heyecanlanıyor, şarap kadehlerini tazeliyorduk. Yetmişli yıllar her yerde aynı şekilde yaşanmış sanki... Acaba bugün çocukluklarını ya da gençliklerini yaşayanların böyle güzel hikâyeleri olacak mıydı? Dost sohbetlerinin en güzel tarafı da bu bençe. İnsan kendi kendine düşünürken ciddiye almadığı şeyleri bir dostuyla beraber sonuna kadar sahiplenebiliyor. Bu derin sohbet sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü. Arabam yerinden kımıldamamıştı. Selim gittikten sonra kendimi yatağa bıraktım. Hafiflemiştim. Devirdiğimiz şarapların etkisiyle derin bir uykuya yuvarlandım.

Arzu orada beni bekliyordu. Heykelin önüne park etmiş olduğum Mercedes’in arka koltuğundan hüzünle bana bakıyordu. Bunun bir rüya olduğunu fark etmedim. O sırada babası arabayı çalıştırdı ve park yerinden ayrıldılar. Ben arkalarından bağırarak istedim ama sesim çıkmadı. Sonra Selim geldi. O gece beraber nöbet tutacakmışız. Selim gerçek hayattaki Selim’di ama zaman zaman Mehmet’e ya da çocukluk arkadaşlarımdan birilerine dönüşüyordu. Güzel zaman geçiriyorduk. Nöbet tuttuğumuzu tamamen unutmuştuk, eskiden merdivenlere oturup oynadığımız oyunun kuralını tartışıyorduk. Meğer o tarihlerde kuralı yanlış uygulamışız. O dönem kaybettiğim hayvan kartlarının bugünkü karşılığının bir servet değerinde olduğunu söylüyordum Selim’e. İşte tam böyle bir atmosfere girmiştik ki Selim’in aniden sustuğunu fark ettim. Hemen arabamın olduğu yere baktım. Adamın biri kapıyı açtı ve sürücü yerine kuruldu. Ardından da motoru çalıştırdı. Selim ile tek kelime et-

meden dışarı fırladık. Kapıdan çıkarken ayakkabılarını ve montunu aldığını görünce onu taklit ettim. Deprem provası yapıyor gibiydik. Aşağıya indiğimizde arabam lojmanın park yerinden çıkmak üzereydi. Peşine düştük. Selim'in arabasındaydık. Arabamı geceleri çalıp kim bilir hangi karanlık işleri yaptıktan sonra yerine bırakan hırsızın peşinden bir gölge gibi gidiyorduk. Bir yandan da plan yapmaya çalışıyorduk. Selim sonuna kadar izleyelim, nasıl olsa sabaha karşı arabayı geri getirecek, o zaman enseleriz, diyordu. Haklıydı. Esrareniz hırsız Boğaz'a indikten sonra Akıntılar Burnu'nda durdu. Biz de bir tur attıktan sonra yakınına bir yere park ettik. Cumartesi gecesi eğlenceden dönerken karınları acıkanlara dürüm, ayran, çay, kahve servisi yapılan bir yer olduğu için hemen bir garson bitiverdi başımızda. İki çay söyledik. O sırada hırsızımızın da çay içtiğini görebiliyorduk. Yaşlı bir adamdı. Bir süre sessizce çaylarımızı yudumladıktan sonra Selim "İstersen gidip konuş, zararlı bir adama benzemiyor" dedi. Önce biraz tedirgin oldum ama merakıma yenik düştüm. Selim'in arabasından çıktuktan sonra bir süre denize bakarak sahilde yürüdüm. Mercedes'ime yaklaşmaya başladım. Kalbim heyecanla çarpıyordu. Aniden kapısını açıp adamın yanına oturdum. Durduk yere bir de "İyi akşamlar" dedim. Adam beni gördüğüne şaşırılmamıştı. Cevap vermedi. Motoru da çalıştırmadı. Tuhaf bir durumdu. İki araba öteden Selim, Mehmet ve çocukluk arkadaşlarım beni izliyordu. Bir şeyler yapmalıydım. Bir ara adam bana dönüp gülümse-di. Çökmüş bir surat. Çok kötü görünüyordu. Buruşuk elleriyle direksiyonu kavramıştı. Arzu'nun babası olduğunu o anda fark ettim.

"Bu arabayı çok mu seviyordunuz?"

*Modern edebiyatımızın etkili kalemlerinden
Murat Gülsoy, türler arasında gezinirken
yazıdan bir aynaya bakmaya davet eder
bizi. Sayfaları heyecanla çevirirken kâh
zamane bireyinin hâl-i pür melaliyle
yüzleşmeye çağırırız kâh yazıdan bir
dünyanın sırlarına ortak oluruz.*

Başkalarını nasıl gördüğümü biliyor musun? Nereden bileceksin ki... İnsan sadece kendi gözleriyle yanılır. Bulanık bir aşk yaşamıştım bir zamanlar. Beni yanılığlara sürüklemişti. Hayatın anlamını bulduğumu düşündürmüştü. Sen inanmazdın, ama bir şey demezdin. Suskunluğunu hiç bölmedim o yüzden. Sen sustukça, ben insan aklının olmadığı bir yere gitmek isterdim: Dünyayı anlamlandıran bakışın olmadığı, ağaçlarının iç boşluğuma doğru büyüdüğü...

Şehrin ve hayatın onları sıkıştırdığı köşeden kaçarak, hayal kurarak, düşünerek, mücadele ederek çıkmaya çalışan ya da çıkmak zorunda kalan bu insanlar, yazının içinden imdat istercesine sesleniyor. Görülmek, sayılmak, bilinmek için... Farklı anlatım biçimlerini araştırdığı bu kitabında Murat Gülsoy, biçare hallerimizin koridorlarında gezinmeye devam ederken, "zihnin yangın yerinden kurtarılmış parçalar"ı irkiltici, düşündürücü bir çerçeve içinde sunuyor bize.

Kapak resmi: PERE BORRELL DEL CASO

ISBN 978-975-07-1237-1

9 789750 712371